SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 193. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 12, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го ЖОВТНЯ 1994. Ч. 193. РІК CI

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРОМ КРИМУ СТАВ А. ФРАНЧУК

Симферопіль (Р. Р.). — Тут у четвер, 6-го жовтня, на сесії Верховної Ради Автономної Республіки Крим депутати обговорили і затвердили кандидатуру Анатолія Франчука на пості прем'єр-міністра Криму,. Запропонував його кандидатуру голова кримського парляменту Сергій Цеков. Досі А. Франчук очолював Управління державних підприємств Криму.

А. Франчук народився 1935 року в селі Володимирівка на Вінниччині. Свою трудову діяльність розпочав механіком машинно-тракторної станції. У 1961 році закінчив Красноярський Політихнічний Інститут, за фахом радіоінженер. У 1980 році закінчив Академію народного господарства СССР і до 1987 року працював генеральним директором симферопільського виробництва об'єднання „Фотон". У 1987-90 роках — заступник міністра зв'язку СССР. З лютого 1990 року — перший заступник голови виконкому Кримської Обласної Ради, потім перший заступник голови Ради міністрів Криму. У травні 1994 року затверджений на посаді міністра управління державних підприємств уряду Криму, кандидат економічних наук, опублікував кілька економічних праць. Одружений, має двоє дітей. Крім того, як повідомила 7-го жовтня газета „Всеукраїнські Відомості", А. Франчук є сватом Президента України Леоніда Кучми.

Фракція „Росія-Єдінство" відмовилася взяти участь у голосуванні проте решта депутатів кримського парляменту підтримали кандидатуру А. Франчука . оскільки він відомий у Криму як добрий господарник. Щоправда, деякі депутати Криму згаданої фракції вважають, що „Франчука обрали за те, що він усунув з посту Сабурова" і що навесні цей же парлямент автономії зніме і його. Говорять і про те, що резигнацію Сабурова кримський президент не прийняв, уряд Сабурова продовжує працювати, отже призначення нового прем'єра загострить ситуацію у Криму.

А. Франчук після затвердження головою виконавчої влади виступив у кримському парляменті з короткою промовою і висловив намір зформувати новий уряд протягом тижня. Він сказав, що у Криму є багато талановитих і розумних фахівців, які чомусь залишаються непоміченими і закликав фракції кримського парляменту пропонувати своїх кандидатів.

ПРЕЗИДЕНТ Л. КУЧМА ВІДВІДАЄ КАНАДУ І ЗСА

Вашінґтон (ПС Амбасади України в ЗСА). — Тут завершилися українсько-американські наради, метою яких було продовження процесу підготови офіційної візити Президента України Леоніда Кучми до ЗСА наприкінці листопада цього року.

Делеґація Міністерства Закордонних Справ України на чолі із заступником міністра Борисом Тарасюком мала зустріч з першим заступником державного секретаря ЗСА Стробом Талботтом, адміністратором НАСА Деніелом Ґолдіном, директром Ради національної безпеки Ніколасом Бирнсом. Відбулися також переговори в Білому Домі, в Раді національної безпеки, Державному департаменті, Корпорації закордонних приватних інвестицій і Агенції міжнародного розвитку.

Під час перебування в Білому Домі Б. Тарасюк передав листа Президента України Леоніда Кучми Президентові Биллові Клінтонові.

Делеґація МЗС України відлетіла до Оттави для підготови офіційної візити Президента України до Канади, що має відбутися в останньому тижні жовтня.

ПРЕЗИДЕНТ Л. КУЧМА ЗУСТРІВСЯ З ПІДПРИЄМЦЯМИ

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 6-го жовтня, Президент України Леонід Кучма зустрівся з підприємцями з метою ознайомлення з їхніми проблемами та підготови його доповіді на сесії Верховної Ради України. Перед цією нарадою Український Союз Промисловців і Підприємців двічі обговорював проєкт доповіді, президентську концепцію ринкових реформ, яка передбачає різні форми власности в тому числі й на землю. Підприємці визнали концепцію „прогресивною", оскільки, на їх думку, тільки ринкові реформи можуть врятувати Україну. Ґарантією здійснення ринкових реформ підприємці вважають посилення президентської влади.

Голова Державного комітету сприяння малим підприємствам Микола Сидоренко звернувся до віцепрем'єр-міністра Валерія Самоплавського з пропозиціями щодо державної підтримки підприємництва. Зокрема, він пропонує змінити текст законів про власність і про підприємництво так, щоб закріпити права і обов'язки підприємців.

День раніше Президент Л. Кучма провів нараду з керівниками аграрно-промислового комплексу, з якими обговорив проблеми сільського господарства. У нараді взяли участь представники Академії аграрних наук, народні депутати та радники Президента з економічних питань. Нарада також пов'язана з підготовою доповіді Президента на сесії Верховної Ради.

Позаштатний радник Президента з економічних питань Віктор Пинзеник повідомив, що на зустрічі досягнуто згоди з більшости питань, а також визнано, що сільське господарство належить до першочергових галузей, котрі вимагають негайного реформування.

Р. Седрас уступив

Ген. Р. Седрас (зліва) передає командування військами ген. Жан-Кльодові Дюпервалеві в присутності американського генерала Гю Шелтона.

Порт-о-Пренс, Гаїті. — Ген. Рауль Седрас, головнокомандуючий військовими з'єднанями Гаїті, приспішив свій відхід від влади в понеділок, 10-го жовтня, резигнуючи зі свого посту п'ять днів перед узгодженим реченцем і заявляючи, що виїде з Гаїті.

Як відомо, згідно з домовленням з делеґацією ЗСА, що її очолював колишній президент ЗСА Джіммі Картер, ген. Седрас і його військова хунта мали передати владу 15-го жовтня демократично обраному президентові Жан-Бертранові Арістідові, який від трьох років перебуває в екзилі в ЗСА. Але побачивши безвихідне становище і роззброєння його військових посіпак американськими вояками, як рівнож сильну опозицію населення, ген. Седрас заздалегідь уступив і плянує виїхати з країни вже в найближчих днях. Разом з ним здав владу ген. Філіп Біямбі, шеф штабу армії Гаїті. Раніше до Домініканської республіки втік пол. Мішель Франсуа.

Президент Арістід плянує свій приїзд до Гаїті на 15-го жовтня, згідно з договоренням.

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИНИ СМЕРТИ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує тут в суботу, 15-го жовтня, вечір присвячений 50-літтю з дня смерти історика Теофіля Коструби. З доповідями на вечорі виступлять: Олександер Домбровський на тему „Теофіль Коструба, незабутній історик Церкви й народу" та д-р Ярослав Падох на тему „До життєпису історика Теофіля Коструби. Вечір відбудеться в приміщенні НТШ, 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями, о год. 5-ій по полудні.

ІРАК ЗНОВ ЗАГРОЖУЄ ЗАХОДОВІ

Вашінґтон. — Минулої суботи, 8-го жовтня, ЗСА оприлюднили вістки своєї військової розвідки, що іракські війська з наказу Саддама Гуссейна знову почали гуртуватися на півдні країни поблизу кордонів Кувайту.

Президент Билл Кнлінтон зареаґував гостро і негайно. Остерігаючи С. Гуссейна, що такі його потягнення не є корисними для нього, Президент негайно дав наказ на перевезення американського війська до Кувайту, а військовим кораблям-літаконосцям плисти ближче до Перської затоки.

Ще в неділю, 9-го жовтня, іракські дипломати в Організації Об'єднаних Націй намагалися переконувати, що маневрувати своїми військами на своїй тереторії має право кожна держава. Одначе з прибуттям перших частин американських збройних сил, дещо змінили свої твердження ці ж самі дипломати, мовляв з уваги на те, що це так занепокоїло світову громадськість це буде припинено. А вже в понеділок, 10-го жовтня, іракські дипломати в Ню Йорку сказали, що війська Іраку отримали наказ відступити. Одначе президент Б. Клінтон на обіцянки не пішов і не відкикав американських збройних сил, заявляючи, що цим разом обіцянок замало, треба доказати це ділом.

Виступивши з короткою промовою до американського народу, у понеділок увечері, Президент сказав, що такі маневрування С. Гуссейна для того, щоб привернути увагу до страждання іракців через накладені санкції ООН не матимуть добрих наслідків і його народ через нього буде терпіти. А користати чи провокувати ЗСА тоді коли існує напружена ситуація в Гаїті також не надто розумний крок, бо ЗСА є потужною країною і їхні війська є завжди готові стати в обороні демократичних принципів.

ФРАКЦІЯ „РЕФОРМИ„ КРИТИКУЄ ВЛАДУ

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 5-го жовтня, українські газети опублікували заяву фракції „Реформи" українського парляменту з приводу нападу на помешкання народного депутата Сергія Чукмасова.

„Ця жахлива подія ще раз засвідчила, що не можна сьогодні казати про захист звичайної людини, коли так легко усувається з політичної арени непокірного народного депутата, слідчого, суддю, політичного діяча — кожний, хто насмілився підняти свій голос проти мафії.

Злочинний світ кидає виклик нашому суспільству, а урядові органи України покищо не виявили здатности йому протистояти. Про це свідчать до цього часу не розкриті справи Бойка, Бортника, Бойчишина та інших відомих і невідомих громадян України, а злочин проти сім'ї Чукмасових скоєно у кількох кроках від будинку адміністрації Президента серед білого дня", — сказано в заяві.

Кореспондент „Вечірнього Києва" Світлана Синякова, яка була на місці злочину, розповіла деякі подробиці, зокрема, що лікарська допомога прибула тільки через 30 хвилин після виклику і що, за словами одного з депутатів, Чукмасов напередодні показав йому підготовлений ним проєкт указу Президента України про створення корпорації металюрґійної промисловости. Згідно з цим проєктом Міністерство Промисловости мало втратити свою монополію на торгівлю металом.

Член Президії Верховної Ради Григорій Омельченко при цій нагоді згадав, що Акціонерна Група „Україна" — Сіабеко пов'язана з Міністерством Промисловости через міністра Голубченка, який тепер обраний до Верховної Ради. І, що сама АГ „Украена" у спілці з „Сіабеко" монопольно торгувала українським металом. Отож слідство розглядає різні версії.

Появилась книжка „Етнічна Ютика"

Ютіка, Н. Й. — Тут щойно вийшла книжка під назвою „Етнічна Ютика", редактором якої є проф. Джеймс Пюла. Вона видана Дослідчим центром етнічної спадщини, який очолює проф. Юджін Пол Нассар при Ютика коледжі, Сиракюзького університету.

Книжка нараховує 263 сторінки історії етнічних груп в Ютиці. У ній поміщено понад 80 світлин. На зміну від попередніх книжок, ця публікація має розділ про українців в Ютиці, який написав проф. Ярослав Ликтей, називаючи свій розділ „Ютікас Юкрейнієнс",між сторінками 191-215. Там поміщено карту України та 12 світлин із українського життя.

Український розділ є поділений на підрозділи: коротенька історія України, українська еміграція, релігійне життя, православна церква свв. Петра і Павла, українська католицька церква св. Володимира Великого, православна церква св. Чесного Хреста, поселення і затруднення, місцева українська культура, громадське життя, Відділи УККА, УНС, „Провидіння", СУА, Пласту, СУМ, ООЧСУ та заключення. Крім того додано ще бібліографію, замітки про авторів і поазбучний список прізвищ та організацій.

Книжку по зниженій ціні за десять долярів можна купити на авторській зустрічі, яка відбудеться в неділю, 23-го жовтня ц. р., в залі під головною бібліотекою Ютицького коледжу. Книголюби матимуть нагоду стрінутись з авторами та одержать автографи, якщо цього бажатимуть. Після цього дня книжка коштуватиме 14 дол. і 95 центів і можна буде її купити в книгарні Ютицького коледжу Сиракюзького університету.

Відбудеться концерт М. Сука

Ню Йорк. — Тут у відомій концертовій залі Елис Таллі Голл у Лінкольн Центрі відбудеться в неділю, 23-го жовтня, великий концерт українського пяніста Миколи Сука.

М. Сука добре знає не лише українська публіка, але і міжнародна з його виступів в Европі, Австралії та ЗСА, де він концертував сам, або з оркестрою. Він випускник Московської консерваторії дістав ім'я визначного артиста України і навчав у консерваторії Києва та Москви перед своїм виїздом до ЗСА. Від кількох років живе постійно в Ню Йорку в Українському Інституті Америки, де українська публіка мала нагоду слухати його віртуозної гри вже багато разів. Зокрема відомі є його виступи із скрипалем Олегом Крисою, з яким він виконує комплет сонат на фортепіян і скрипку Бетовена. Цей цикл вони давали в окремому концерті 1991 року саме в Елліс Таллі Голл і награди його на касетку, що її випустять під кінець біжучого року.

М. Сук

В неділю, 23-го жовтня, о год. 2-ій по полудні М. Сук виступить із самостійним концертом, в якому буде грати твори Бетовена, Бартока і Ліста, як також виконає світову прем'єру твору Сильвестрова п. з. „Три частини із дитячої музики".

Цей концерт влаштовує музична агенція Шупп при співпраці Українського Інституту Америки. Квитки у ціні 20, 15 і 12 дол. можна дістати при касі або телефонічно (212) 721-6500.

П'ять Округ УНС відбули наради

Учасники організаційних нарад на Союзівці.

Союзівка. — У суботу, 24-го вересня ц. р., в пополудневих годинах на оселі УНСоюзу Союзівка, відбулися осінні організаційні наради п'ятьох Округ УНСоюзу — Бостону, Ню Гейвену, Конн., Сиракюзів-Ютики, Н. Й., Трой-Олбані, Н. Й., і Вунсакет, Ровд Ай. Зборами провадила предсідник УНСоюзу Уляна Дячук. Присутніх було 40 осіб, які репрезентували відділи згаданих Округ.

У. Дячук попросила до головного стола головну радну Анну Ремик, колишнього головного радного Володимира Кваса та голів Округ: Павла Шевчука з Трой-Олбані, радного Володимира Корчинського з Сиракюзів-

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ міністер закордонних справ Сирії Фарук аль Шара зустрівся у Вашінґтоні на бажання сирійської амбасади з керівниками американських жидівських організацій. На 45-хвилинній зустрічі сирійський міністер закордонних справ сказав американським жидам, що президент Сирії Гайфез аль Асад вже дав свою обіцянку на стратегічне замирення з Ізраїлем і немає зайвого часу для підписання мирного договору. Крім того Ф. аль Шара зазначив, що Сирія напевно не буде брати участи у заплянованій конференції вищого рівня у Касаблянці, Мароко, в справі реґіонального економічного розвитку Близького Сходу. Одначе він підкреслив, що „справою першої ваги тепер для Сирії є змінити реґіон з воєнного на мирний".

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Організації Об'єднаних Націй повідомили минулого тижня, що в Руанді відкрито спільні могили з понад семи тисяч трупів. Це нове відкриття в Мабабзі, 60 миль на захід від Кінґалі. Віддаль ускладнює ситуацію запечатання цих масових гробів. Брак відповідних хемікалів відчувається ще й тому, що їх багато зужито на інші масові могили; досі бо найдено в Руанді більше півмільйона жертв. Коли найдені жертви не піддати дезинфекції, то з приходом дощового сезону цій околиці загрожуватиме розповсюдження різного роду хворіб.

КАНДИДАТ НА БРАЗИЛІЙСЬКОГО президента Фернандо Енріке Кордзо, який, як твердять аналітики, вже виглядає на переможця, бо частково висліди виборів дали йому вдвічі більше голосів, обіцяє припинити інфляцію. Він також натякнув на деякі його далекосяжні економічні пляни, але покищо обіцяє співпрацю з усіма партіями.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ бюро Дитячого фонду при Організації Об'єднаних Націй (Юнісеф) опублікувало свій найновіший звіт про справи в країнах Східньої та Центральної Европи. У ньому підкреслюється, що за пройшлих п'ять років цього неспокійного п'ятиріччя переходу від комунізму до вільної ринкової демократії залишили народи цих країн біднішими, голоднішими, а з тим і менш здоровими, що в результаті залишило їх більше схильними до самогубства і взагалі смерти.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ спроби демократів схвалити закон, яким би обмежувалися можливості впливу на законодавців різних „лоббі" приймання від них подарунків відносними конгресменами знову не увінчалися успіхом. Одначе, цим разом крім республіканців, і демократи голосували проти цього закону. Виявляється, що сильний вплив у цьому випадку на одних і других мала консервативна християнська коаліція знана під назвою „Ґресс Рутс". Вони уважають, що такий закон — це прямий засяг на ліквідацію громадських організацій їхнього типу, які намагаються впливати на урядову політику в тій чи іншій ділянці.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА 6-го жовтня, президент Билл Клінтон спеціяльно поїхав до військово-морської бази у Норфок, Ва., де на палубі авіяносця „Айзенгавер" звернувся з подякою до присутніх моряків і членів інших військових з'єднань, які брали участь у гаїтській опрерації, за їхнє вміле та швидке виконання покладених на них Президентом обов'язків. День після того Конґрес голосами 258 до 167 схвалив резолюцію про „скоре та упорядковане" відтягнення американських збройних сил з Гаїті, чим, на думку аналітиків, дав можливість Президентові та його Урядові похвалитися бодай частковою підтримкою Конґресу цієї акції.

ОБСЕРВУЮЧИ ЦЬОГОРІЧНІ передвиборчі кампанії по всіх стейтах, аналітики стверджують, що чим раз більше неґрів-кандидатів можна побачити серед республіканських обранців на урядові позиції. Цього року, за найновішими підрахунками, зі сторони республіканців кандидує 25 неґрів, а це вдвічі більше, як у 1992 році, чи будь-коли досі. Велике число з них — це колишні демократи, які через надто великий лібералізм своєї партії перейшли до республіканців.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД Конґресом минулого тижня, президент Південної Африки Нелсон Мандела заявив, що ЗСА та інші багаті країни мусять забути про принади ізоляції та спокійного життя. На його думку, саме високорозвинені індустріяльні країни мусять прийти з допомогою потребуючим країнам плянети, для утвердження миру, добробуту та демократії в світі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Насаджування демократії силою

Після двох тижнів „мирної інтервенції" на базі порозуміння колишнього президента Джиммі Картера і гаїтського диктатора Рауля Седраса американські вояки змінили тактику: замість далі пасивно приглядатися зударам прихильників колишнього демократичного президента Жана-Бертрана Арістіда і диктаторського генерала Рауля Седраса, зударам, які кінчилися вбитими і раненими та одночасними грабунками юрби у білому дні, ті вояки почали робити порядок військово-поліційними методами.

Вони вламалися до головної квартири парамілітарної організації, яка підтримувала Седраса, конфіскувала знайдену там зброю та переводили арештування тих, які ставили спротив. Президент Билл Клінтон, який приглядався тим сценам на екрані телевізора, прославляв вояків, але командант американського війська в Гаїті, яке переступило вже цифру 20,000, не був щасливий: він голосно висловив своє невдоволення, що вояки мусять виконувати поліційну роботу і висловив бажання, щоб воно швидко скінчилося. Це добре, що місце безоглядної військової диктатури займе демократичний, народом обраний президент, але є тут і друга сторона медалі.

Це перший у світовій історії випадок, що в мирному часі якась держава військово-поліційними методами заводить у чужій державі зміну режиму. Не шукаючи далеко, у XX сторіччі Адольф Гітлер заводив в окупованих країнах німецький диктаторський режим. Большевицькі диктатори заводили комунізм з усіма його жорстокими методами в усіх сателітських країнах. Леонід Брежнєв проголосив доктрину, що Совєтський Союз має „право" рятувати загрожений комунізм в чужих країнах і тією доктриною виправдав збройну інтервенцію у Чехо-Словаччині, де генеральний секретар тамошньої Компартії заповів реформи, націлені на „людське обличчя" комунізму. Але це були прояви правого чи лівого імперіялізму. Тут нема ніякої паралелі з поведенням Америки супроти Гаїті і на самій території тієї маленької і страшенно бідної країни. Маленька паралеля є з введенням славетного ще генерала МекАртура в Японії після проголошення нею беззастережної капітуляції після того, як Америка скинула атомові бомби на міста Гірошіму і Нагасакі. МекАртур продиктував Японії нову конституцію, залишивши їй монархічну систему, але звівши імператора до суто репрезентаційної фігури та заборонив Японії зберігати військове летунство і військову фльоту та обмеживши тамошню суходільну армію до внутрішньо-порядкуючої ролі. А втім, це також тільки дуже далека паралеля.

Річ не в тому, чи політика президента Клінтона супроти Гаїті правильна чи неправильна, а в тому, що вона створила перший в історії прецедент, що могутня великодержава, неспровокована, спершу намагалася економічними санкціями, що їх формально проголосила Рада безпеки Об'єднаних Націй, згодом „мирною збройною" інтервенцією накидає маленькій і насправді безборонній країні демократичний лад. Тому та політика дискусійна і тому вона породила критику у Конгресі, дармащо всі його члени, демократи і республіканці, є противниками диктатури і звеличниками демократії.

У політиці рішає вислід, коли вона здобуває успіх — він здебільша виправдує методи. Це вірогідно бере під увагу президент Клінтон, який потребує якихось успіхів для підмурування свого становища. Але великий знак запиту залишається без відповіді: чому президент Клінтон залишає недоторкальним диктаторський режим на Кубі і договорюється з тамтешнім комуністичним диктатором щодо приймання Америкою кубинських еміґрантів, чому він уважає за доцільне признання суходільному Китаєві з його комуністичною диктатурою статус найбільш упривілейованої країни, а завзявся на Гаїті. А диктатури існують в південній Азії, Північній Кореї, диктатор Лібії Муаммар Каддафі є протектором міжнародного терроризму і ту листу можна би продовжувати. Ось чому можна сумніватися, чи успіх із приверненням в Гаїті демократії придбає Президентові багато лаврів.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де цю публікацію можна набути, та її ціну.

Микола Світуха

ПОДУВ ПЕСИМІЗМУ ПРО УКРАЇНУ

Переглядаючи сторінки найновішого числа журналу „Foreign Policy" (ч. 96, осінь 1994 р.), який видає Фундація Карнеґі у Вашінгтоні, впадає в очі досить своєрідний заголовок статті співробітника відділу міжнародної політики Корпорації Ранд Юджіна Румера: „Лист з Евразії: чи поверне Україна до Росії?" Написана на основі численних інтерв'ю автора як в Україні, так і в Росії, де він бував як консультант Центру Карнеґі в Москві, стаття Румера віддзеркалює його песимізм про шанси закріплення державної незалежности України через політику нефортунної конфронтації з Росією і невідрадних перспектив виходу з економічного хаосу. Автор рекомендує Америці і її союзникам приготуватися до можливого провалу державности і трактувати вибір Леоніда Кучми Президентом останньою шансою України завернути процес розпаду економіки, який приведе до поступової втрати незалежности.

Основні причини невідповідної зовнішньої і внутрішньої політики влади України за перші три роки незалежности автор бачить у внутрішніх політичних поділах. Після відсунення від влади в 1991 році правлячої комуністичної верхівки її місце зайняла нова номенклятура, хоч тим разом під національними прапорами. Ця нова політична еліта не виявила наміру випустити з рук влади і відмовитися від матеріяльних користей в ім'я ідеї побудови нового суспільного ладу. Одночасно націоналістичні елементи нової політичної еліти наголосили своїм пріоритетом збереження державної незалежности в обличчі дійсної чи уявної загрози від Росії, замість намагатися закріпити незалежність шляхом економічних і соціяльних реформ, так конечно потрібних після 70 років комунізму.

Ю. Румер твердить, що державна самостійність наголосила історичний поділ поміж східньою і західньою Україною, посилила інші реґіональні автономні тенденції. При відсутності об'єднуючої ідеології економічних інтересів, окремі реґіони України не підпорядковувалися центральній владі Києва, підсилюючи таким чином різні відосередні сили. В більшості випадків речники реґіональних інтересів керувалися мотивами особистих амбіцій і потенційних користей. Політична еліта східніх областех із великим застереженням трактувала будь-які ініціятиви центру, якщо вони походили з Галичини. Поглядаючи в сторону Росії за допомогою в стабілізації економіки, речники східньої еліти все ж стояли в опозиції до ґрунтовних змін існуючої системи. І саме ностальгія за минулим „добробутом" в індустріяльно розвинених центрах східньої України стала підставою сильної підтримки комуністичних або ідеологічно лівих кандидатів у виборах до Верховної Ради.

Ключовим положенням офіційної політики автор уважає протиставлення з Москвою в питаннях ядерної зброї, розподілу Чорноморської фльоти тощо, яке зручно використовувалося для підсилення статусу Президента Кравчука і його однодумців серед патріотичної верстви населення. Він переконаний, що тристоронній договір, який підписали Росія, Україна і Білорусь в грудні 1991 року, є найкращою запорукою назалежности і територіяльної цілісности України. Зріст напруження у відносинах з Росією цілком не є в інтересах України, коли враховувати можливі політичні і економічні консеквенції і наявність великої російської меншости на її території.

Критична аналіза відомої тези про те, що Україна, як европейська держава, мала б бути бар'єром проти експансії Росії, як евразійської держави, привела автора статті до висновку, що здійснення такої політичної концепції прирекло б Україні перманентний статус держави в постійному конфлікті із сильнішим сусідом. Треба враховувати факт, що різним силовим елементам російського суспільства нелегко погодитися з втратою України і інших територій, які довгі десятиліття були в складі білої або червоної імперій. Тому побудова на таких тезах політичної стратегії України провокуватиме серед політичної еліти Росії якраз небажану реакцію. Така політична плятформа не була б корисною і західнім сусідам України, які не проявляють зацікавлення у відновленні політичних поділів або у підтримці конфронтацій. „Найважніше завдання української дипломатії, — пише Ю. Румер, — лежить не у створенні бар'єрів для російської експансії, але у знайденні розв'язки („modus vivendi") у відношенні до Росії".

В заключеннях автор коливається поміж песимістичним сценарієм, за яким передбачується заломання економіки, суспільний безлад і можливість збройних сутичок в Україні як причини неминучої інтервенції Москви, і оптимістичним поглядом, опертим на сподіванні, що економічні проблеми України є перебільшені, терпеливість українського народу далеко не вичерпана, а досвід московської інтервенції ще надто свіжий в пам'яті народу. Все ж автор переконаний, що радикальні зміни потрібні не лише у внутрішній економічній політиці, але й у деяких положеннях зовнішньої політики держави.

Хоч Румер підтверджує важливість України з перспективи Заходу, він уважає ґрунтовні суспільні і політичні реформи передумовою серйозної міжнародної підтримки і економічної допомоги. При визначенні становища Адміністрації Клінтона на випадок розпаду державного авторитету в Україні слід взяти до уваги, що головною причиною такого сценарію стали б внутрішні сили в Україні. Румер уважає, що не можна заперечити леґітимних інтересів Росії в цілому реґіоні, а інтервенцію можна розглядати як менше лихо в ситуації втрати контролю у важливій, ядерно озброєній державі. Одночасно можливість заломання внутрішнього ладу, як і альтернатива приєднання України до Росії, створили б перспективу загрози ладу і миру в Центральній Европі.

За умов різкого звороту до автократизму в Росії і конфронтації із Заходом зро-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Лист до Президента Л. Кучми

Достойному Леоніду Кучмі
Президенту України,
Київ, Україна

Високоповажаний Пане Президенте!

Від імені Управи Шкільної Ради при УККА, вчительської та батьківської громадськости Америки щиро вітаємо Вас з обранням на найвищу державну посаду Президента незалежної України. Висловлюємо певність у тому, що Ви, як глава країни, спрямуєте свої зусилля, непересічні знання й досвід на те, аби Україна подолала сьогоденні негаразди, успішно здійснювала реформи, досягла висот у розбудові економіки, культури й освіти, посіла гідне місце суверенної держави серед цивілізованих держав світу.

Нам дуже приємно усвідомлювати, що Ви віддаєте належне допомозі діяспори в здійсненні цих процесів — переконливим свідченням тому є Ваша зустріч у Києві з делеґацією Українського Конґресового Комітету Америки 21-го липня цього року. Дозволимо собі зазначити, що наша Шкільна Рада — централя шкіл українознавства в ЗСА, тісно співпрацює з міністерствами освіти та культури, бібліотеками та школами й прагне надавати якнайбільшу допомогу шкільництву України в справі перебудови освіти й виховання на засадах гуманізму й демократизму. А головно, всіляко сприяти тому, аби діти і молодь на наших рідних просторах оволодівали рідною мовою — неоціненим багатством українського народу, скарбами його віковічної культури.

Тим-то користуємося нагодою, щоб сказати Вам, Високоповажаний Пане Президенте, сказати щиро й відверто: ми дуже стурбовані, що шлях подолання згубних наслідків багатовікової насильної русифікації нашої рідної з Вами землі досі всіяний численними перешкодами. Для нас було несподіванкою, на жаль, дуже прикрою, що Ви в інавгураційній промові Президента заявили про намір надати статус офіційної російській мові.

Ми цілком поділяємо занепокоєння багатьох демократичних організацій України тим, що за цієї умови фактично Україні нав'язуються дві державні мови — адже кожній неупередженій людині зрозуміло, що по суті немає різниці між термінами „державна" та „офіційна". Таке становище, пробачте за прямоту, йде в руслі політики русифікації, що її жорстоко проводили як царський, так і комуністичний режими. Концепція двох державних мов суперечить навіть тому законові про мови, який був схвалений колишньою Верховною Радою УССР. Не маємо сумніву в тому, що існування двох державних мов у дійсності означало б панування однієї — ясно, російської.

Усі ми обстоюємо, як єдино правильну, позицію: поєднати всіх, хто живе на українській землі, може тільки українська мова — мова цієї землі, мова корінного народу.

Завершуючи, хочемо ще раз висловити Вам, Пане Президенте, нашу глибоку повагу й сподівання, що Ви не залишите поза увагою думки мільйонів жителів України й української діяспори, знайдете мудре вирішення складних проблем.

Бажаємо Вам міцного здоров'я й успіхів у Вашій діяльності на благо нашої суверенної демократичної держави, в ім'я процвітання рідної України.

За Управу Шкільної Ради

д-р Євген Федоренко
голова
Наталія Канюґа
секретар

Анатолій Гороховський

СПОГАДИ ВБИВЦІ

I

Цьогорічною весною на книжкових полицях Америки з'явилися спогади колишнього керівника одного з управлінь НКВД, а пізніше КҐБ, колишнього Совєтського Союзу Павла Судоплатова, названі ним „Спеціяльні завдання". Це видання, яке вийшло в ЗСА англійською мовою, відразу привернуло до себе увагу широкої громадськости.

Книга розвідника, ім'я якого протягом 58 років було однією з державних таємниць, розповідає про широкий спектр темних справ, скоєних як на терені совєтської імперії, так і за її межами. Не маючи можливости через обмежений розмір газетної публікації розповісти про увесь секретний театр в епоху параної, зупинюсь лише на тих розділах пухнастого тому, в яких йдеться про вбивство провідника українських націоналістів полк. Євгена Коновальця, видатного політичного діяча України Олександра Шумського та греко-католицького Єпископа із Закарпаття Теодора Ромжі.

Найперше варто було б сказати кілька слів про автора спогадів. Павло Судоплатов народився в українському місті Мелітополі у 1907 році. Христили хлопчика в російській православній церкві. Батько його — українець за національністю, був мірошником. Мати майбутнього розвідника — росіянка, її п'ятеро дітей майже не володіли українською мовою, не знали національних звичаїв і традицій. У 1917 році раптово помер батько Павла, родина опинилася у дуже скрутному матеріяльному становищі. Скінчивши початкову школу і не маючи умов для продовження освіти, 12-річний хлопець тікає з дому, стає вихованцем червоноармійського полку.

Швидко промайнув час і молодого бійця спрямовують у підрозділ чекістів, де почалася нова сторінка в житті майбутнього розвідника. Здібності, виявлені Судоплатовим, не залишилися поза увагою його командирів. Незабаром він отримав призначення до харківського управління внутрішніх справ. У цьому місті Павло зустрів свою майбутню дружини Ему Каганову, теж чекістку, яка спочатку була зв'язковою, а потім впродовж багатьох років „опікувалася" художньою інтеліґенцією і дослужилася до військового звання полковника. А далі, розповідає автор книги, його перевели до Москви, в іноземний відділ НКВД, де він стає організатором диверсій та терористичних актів, спрямованих проти національних провідників України.

Згодом Судоплатов отримав завдання ввійти в кола закордонної української еміґрації, запізнатися з полковником Євгеном Коновальцем — головою Проводу Українських Націоналістів, однією з найвидатніших постатей української історії першої половини XX століття, і стати його помічником.

Впродовж восьми місяців готувався Павло до виконання своєї нової ролі, окрім опанування шпигунською технікою, багато уваги приділив досконалому вивченню української мови, зокрема галицького діялекту, вдосконалював також свої знання з історії національно-визвольного руху в Україні. Велику допомогу йому надав Василь Лебідь, якого вважали відданим українським патріотом, а насправді він був давнішнім аґентом совєтської розвідки.

Варто вказати, що Лебідь разом з Коновальцем провели три роки, від 1915 до 1918-го, у російському таборі для військовополонених під Царицином. У 1920 році Коновалець, перебуваючи у Польщі, направив Лебідя в Україну для того, щоб реорганізувати підпілля. При виконанні цього доручення він був арештований і, рятуючи своє життя, погодився працювати на користь совєтів.

Далі Судоплатов докладно розповідає про зустрічі з Коновальцем, про дискусії з ним з приводу проведення терористичних актів в Україні. Зрадник і вбивця намагається переконати читачів в тому, що керівник проводу не орієнтувався в ситуації, яка існувала в той час в Україні і його поради ніби стали полковникові в пригоді.

Після довшого перебування в оточенні української еміґрації за кордоном, Судоплатова викликали до Москви, де відбулися дві його зустрічі із Сталіном. Автор докладно описує бесіди з „вождем усіх часів і народів", а також розповідає про те, як готувався замах на життя Коновальця.

(Закінчення буде)

Мирослав Семчишин

50 РОКІВ ТОМУ

(Пам'яті Остапа Тарнавського)

I

У вересні 1992 року відійшов від нас у засвіти на 75-му році життя видатний поет, перекладач кращих зразків европейської і американської літератури, довголітній голова Об'єднання Українських Письменників „Слово" Остап Тарнавський. Відійшла людина всесторонньо творча у різних ділянках культури, людина, що користувалася пошаною і визнанням літературно-мистецьких кіл еміґрації і України. Почав він свій творчий шлях під кінець 30-их років у Львові, а завершив великим жнивом на американській землі, працюючи до останнього віддиху за своїм робочим столом.

Не місце тут розглядати особливості його літературного портрету чи пригадувати дати і події з його біографії. Це все вже було своєчасно зроблено у 1992-93 роках на сторінках преси такими корифеями українського культурного процесу як Святослав Гординський (дві статті у „Свободі"), чи Федір Погребенник (журнал „Час і слово", Київ). Вшанувала покійного „Літературна Україна".

Вшановуючи пам'ять Остапа Тарнавського у другу річницю його смерти, нашим бажанням є відтворити дні, тижні чи місяці, пережиті з моїм чи не найближчим другом ще в Европі, після нашого ісходу з рідних земель. Це було 50 років тому, коли гарячого 17-го липня 1944 року нам з Остапом і невеликою групою працівників щоденника „Львівські Вісті" довелося автотранспортом покидати Львів, бо ж до нашого столичного города наближалася Червона армія, зайнявши його 23-го липня. І від того пропам'ятного 44-го року, впродовж двох перших років нашої еміґраційної мандрівки Краків, Відень, Зальцбурґ (нам удвох довелося пережити — і вижити — останній рік війни і перший повоєнний, з усіми труднощами та складними непередбаченими ситуаціями). Проте у тому винятковому періоді нашого спільного життя ми не почували себе ні загубленими чи безпорадними і завжди зуміли собі „якось порадити", а то й нерідко іншим помогти у крутежі війни, на чужині і завжди десь у дорозі...

Їдучи в одній автомашині у далеку невідому путь, ми з Остапом малощо себе особисто знали. Наші контакти завжди були випадкові, зустрічалися у колах літературної богеми тодішнього Львова, або у редакції щоденника „Львівські Вісті", де він працював репортером і театральним рецензентом. Була це здебільшого праця для „хліба насущного" в час воєнної хуртовини, а свої перші поетичні стежки протоптував він ще під кінець 30-их років на сторінках львівських журналів.

Був він одним із тієї ґенерації наших молодих літераторів того буремного часу (1936-44), коли галичанам довелося пережити три дуже небезпечні етапи своєї історії: розвал польської державности з її антиукраїнською, шовіністичною політикою, жахіття дворічної влади сталінщини в Галичині, влади, що коштувала нас гекатомби людських жертв і врешті удари Другої світової війни під німецькою окупацією у т.зв. Генерал-губернаторстві, з цілим рядом заборон і обмежень та жорстоких репресійних проявів національної непокори. А проте культурно-мистецькі чи літературні традиції українського Львова, серед тієї справжньої мізерії життя, не завмерли. Три роки німецької окупації були відмінні тим, що ми в Галичині могли розвивати і плекати певні форми культурницької діяльности, а центром, у якому скупчувалась уся галяктика літераторів, мистців, акторів, музик був, очевидно, Львів. Важко було в тих роках за білий хліб, товщі, цукор, процвітав буйно чорний ринок, т.зв. „пасок", були великі кари за будь-яку нелеґальну торгівлю, але, наприклад, львів'яни могли втішатися театральними виставами (в театрі драми, опери чи балету), а центром зустрічей інтеліґентських кіл був Літературно-мистецький клюб. Тут крім „кулінарій" клюбового ресторанчику, відбувалися доповіді, дискусійні вечори, іноді малого формату сценічні імпрези, а конкурс народних хорів з усіх усюдів Галичини у формі фестивалю української народної пісні (тисяча співаків) у століття народження Миколи Лисенка, перетворився у справжню національну маніфестацію...

Дещо гірше було на видавничому фронті: не стало заслуженого, репрезентативного щоденника „Діло", як і двох „молодших" — „Нового Часу" і „Українських Вістей". Єдиним щоденником були „Львівські Вісті", єдиним тижневиком — „Рідна Земля", видавані і контрольовані німецькою владою, яка дозволила тільки на один, високої кляси, приватно видаваний, літературно-мистецький місячник „Наші Дні". Було теж тільки одне книжкове видавництво з доволі обмеженими перспективами — „Українське Видавництво". Було теж українське радіомовлення (рівнобіжно з німецьким, очевидно), а над всіми цими формами культурної дії патронував Культурний відділ Українського Центрального Комітету, що був під своєрідною контролею німецької влади.

Ми дуже коротко й неповно відобразили найважніші аспекти культурного життя Львова, де в ті воєнні роки зформувалася і проявляла себе наймолодша ґенерація українських літераторів, а одним з них був Остап Тарнавський. Пишучи ці рядки, бачу їх перед собою, це: Богдан Нижанківський, Іван Керницький, Василь Ткачук, був і обдарований талантом драматурга і нагороджений на літературному конкурсі Львова Тарас Мигаль, що, вернувшися з віденської еміґрації до Львова, зганьбив себе і помер безславною смертю за брежнєвських часів... А втім, усі вони вже померли і в кожного з них був свій талант і своя доля, свій ріст чи дорібок. Найдовше з них прожив і найдалі зайшов Остап Тарнавський.

Звернув він на себе мою увагу у Львові своїми театральними рецензіями. Була це майстерно оформлена критична аналіза сценічного зображення картин, написана зі смаком і хистом. Побувавши на рецензованих Остапом виставах, я був інколи здивований, на яку здібність і зрілість може спромогтися молода людина, без формальної вищої освіти в літературно-мистецькій критиці, справді фахово подаючи свої оцінки. Це був ляпідарний, але річевий вислів спостережень чи вражень, заправлений інколи тонкою іронією. У приватних розмовах Остап проявляв свій субтельний гумор, що переходив інколи в сарказм і цим здобув він собі симпатію друзів.

Таким чином, моїм партнером тієї великої мандрівки у невідоме „завтра" вліті 1944 року була молода (7 років молодша від мене) інтеліґентна і здібна людина, з якою два роки довелося постійно разом жити, разом зустрічати всяку ситуацію в умовах чужини.

Нашою першою однотижневою зупинкою була колишня старовинна столиця Польщі Краків. Це повне цікавих історичних пам'яток місто стало тепер теж „столицею" німецького генерал-губернаторства та осідком Українського Центрального Комітету (голова проф. В. Кубійович) і різних установ та політичних організацій.

(Закінчення буде)

Спадщина Василя Стуса готується до друку

Канадський Інститут Українських Студій Альбертського університету вже вдруге виділяє дотацію на підготову до публікації плянованого чотиритомника літературної спадщини Василя Стуса. Фінансова допомога, яку виділив КІУС у 1992 році, частково уможливла підготову першого тому в двох книжках, які вже здано до друку. Друга дотація, виділена КІУС'ом у 1994 році допомагатиме в дальшому опрацюванні архіву Стуса й підготові наступного тому.

Василь Стус — один з найбільш талановитих сучасних поетів, був також відомий за свій безкомпромісний захист людських і національних прав в Україні. Переслідуваний за це совєтським (канібальським, за висловом Чорновола) режимом, він провів багато років свого свідомого життя в тюрмах, концентраційних таборах і засланнях. Загинув поет у 1985 році, в концентраційному таборі суворого режиму.

Після смерти великого поета в його родині залишився чималий архів написаного ним до арешту в 1987 році. Це, насамперед, вірші, аспірантські реферати, рецензії, неопубліковані прозові твори, статті й переклади. Існує і досить багате листування поета, розпорошене по адресатах. Повертаються також зі схронів секретної служби матеріяли, зібрані під час арешту Стуса. Зібрати всю цю спадщину, впорядкувати, написати коментарі й проаналізувати взялась літературознавець з Києва Михайлина Коцюбинська разом з сином поета, аспірантом інституту літератури АН України, Дмитром Стусом.

„Дехто каже, що сьогодні, на тлі злиднів, треба обмежуватися тільки популярними масовими виданнями, а таке наукове, серйозне і маштабне — не на часі" — пише у своєму листі про перебіг справ над підготовкою до друку спадщини Василя Стуса М. Коцюбинська. „Якщо не дбатимемо про повноцінну, повноструктурну культуру вже сьогодні, — не вилізти нам з провінціялізму, не поборемо постколоніяльного синдрому".

Перший том, у двох книжках, присвячено поетичній творчості Стуса — від перших спроб до арешту в 1972 році. Перша книжка містить три перші збірки поета: „Зимові дерева", „Веселий цвинтар" і „Круговерть"; друга — недруковані вірші цього ж періоду, які автор з якихось причин не включив до жодної зі збірок. Вибірка супроводиться широким коментарем і розділом „інші редакції та варіянти".

У майбутніх томах матеріял буде розподілено наступним чином: другий том— критика і публіцистика Стуса; третій том (у двох книжках) — „Палімпсести" й основні переклади; четвертий — листування.

Публікуватиме книжки видавництво львівського товариства „Просвіта".

З огляду на критичний економічний стан в Україні та нестабільність цін, Канадський Інститут Українських Студій вирішив заснувати спеціяльний „Фонд публікацій в Україні" („Ukraine Publication Fund"), з коштів якого буде виділятись допомога на продовження роботи з опрацювання спадщини Стуса та виходу решти томів у світ. Адміністрація КІУС'у звертається до всіх людей, кому не байдужа доля спадщини Стуса, надсилати свої посильні пожертви, які не обкладатимуться податком, на „Ukraine Publication Fund". Чеки просимо виписувати на Canadian Institute of Ukrainian Studies і висилати на адресу: Canadian Institute of Ukrainian Studies, 352 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, Alta, Canada T6G 2E8.

Подув....

(Закінчення зі стор. 2)

сте можливість російської інтервенції в Украіні. За таким сценарієм владі, яка не в силі стабілізувати ситуацію, було б нереально розраховувати на економічну або й військову допомогу Заходу. У випадку протиставлення в Криму західні держави повинні недвозначно підтримати принцип територіяльної цілісности України і вимагати попереднього мандату міжнародних установ для будь-якої інтервенції. Але у кризовій ситуації альтернативи для інтервенції може не бути. Вислідом такого розвитку подій був би неминучий розпад держави і включення України в структуру Російської Федерації.

До якої міри читачі будуть згідні з аналізою ситуації і висновками автора статті залежить від їх оптимізму чи песимізму. Можна заперечувати деякі положення в основі його песимізму, можна твердити, що в Росії є менше сильні відосередні сили, а її економіка переходить подібну стадію кризи. Саме в Москві, а не в Києві дійшло до збройної конфронтації в жовтні 1993 року. Збройна інтервенція мала б трагічні наслідки як для України, так і для Росії. Намагання радикально змінити уклад сил у Східній Европі загрожувало б інтересам держав цілого континенту, а новий договір про поділ впливів на взір Ялти ніяк не можна було б обмежити до території України. Сподіваємося, що всі ці фактори не залишаться поза увагою тих, які формують і виконують зовнішню політику як Америки, так і України.

1994 — Рік Родини

У Філядельфії Ірена Куровицька і Ірина Раковська (зліва).

У суботу, 24-го вересня ц.р., 90-ий Відділ СУА у Філядельфії гостив відому Нюйоркчанку Ірину Куровицьку, яка приїхала до міста братньої любови з цікавою доповіддю про 1994 Рік, проголошений Генеральною Асамблеєю Об'єднаних Націй Міжнародним роком родини. Ірина Куровицька довголітня активна і провідна членка СУА, репрезентувала цю організацію у Національній Раді Жінок ЗСА. Минулого року вона стала головою цієї престижевої американської організації, заснованої американськими суфражистками у 1888 році. Національна Рада Жінок Америки є членом Об'єднаних Націй, де вона має статус неполітичної, громадської організації. На цьому президентському пості, заступаючи в Об'єднаних Націях інтереси згуртованого в численних різних організаціях американського жіноцтва, Ірина Куровицька нерідко говорить про проблеми українських жінок у діяспорі й інформує світ про пекучі потреби й турботи наших посестер у далекій Україні. Як голова Ради Жінок Америки, І. Куровицька є також активною членкою Міжнародної Жіночої Ради, в ОН репрезентує Рух світових матерів. Проголошення Генеральною Асамблеєю ОН року 1994-го Міжнародним Роком Родини стало невідкличною конечністю. Зображена мистцем Норманом Роквелом традиційна американська прикладна родина в Америці перестала за останні тридцять років існувати. Статистика виявляє, що тільки 10 відсотків в ЗСА можна під цю пору назвати традиційними. Родина, найменша природна клітина, чи одиниця, у серці людської спільноти, опинилася сьогодні в дуже скрутному положенні, і вона потребує негайної допомоги й опіки. Без моральної підтримки всіх здороводумаючих людей, родина внедовзі може стати у світ мітом! Нищать її не тільки соціяльно-економічні обставини, злидні, недуги і перенаселення, але теж вимоги і суперечності модерного життя та голосні протести наївних або злонамірених прошарків суспільства, які консервативно сім'ю стали порівнювати з „мафією", „кублом диктатури", „місцем визиску жінки" і „знущань". Ті прошарки поширюють дуже вигідну їм філософію релятивізму й нігілізму, найбільшим ворогом яких є традиційна міцна родина! Виникли теж у світі дивоглядні означення „родина", як співжиття двох чи більше осіб тієї самої статі у начебто дружньому зв'язку... Згадані проблеми не є чужими і українській етнічній групі у діяспорі. Їй доводилося зберігати свою, у цілому від воєнного лихоліття, родину у чужих для неї двох світах, на двох площинах. Шановна прелеґентка думає, що ми, українці, вив'язалися з цього завдання — зберегти нашу родину — не найгірше. Більшість осіб з нашого молодого покоління зберегла щирі родинні почування, в тому і сильне почуття приналежности до далекої батьківщини, хоч їм і незнаної.

Ірина Кировицька щиро стурбована долею родини і жінки-матері, як такої грекині домашнього вогнища, тут і в Україні. В сучасних умовинах, цій кожноденній боротьбі вижити, українська жінка-мати часто-густо тратить надію і віру у краще майбутнє, у можливості поліпшення матеріяльних обставин, у яких тепер опинилася вона сама її її родина. В Україні багато розумних, високо освічених і талановитих жінок. Але стоячи у довгих чергах за хлібом, вони, жінки не можуть виявити своїх знань. талантів, не можуть вміло застосувати їхньої освіти і інтелігенції. У них починає зароджуватися почуття певної меншевартости, навіть сумніви у своїй придатності. У політиці, науці, літературі, навіть у мистецтві, жінка в Україні, за малими виїмками, майже невидима! В українській родині вона не рівноправна. Її дім починає ставати для неї каторгою, бо вона має два навантаження — дітей вдома і заробітну працю. Про 1994 рік — Рік Родини, вона українська жінка-мати, правдоподібно не знає нічого, або дуже мало.

До певної міри прелеґентка кинула докір тут у бік голів родини, українських чоловіків. В Україні їхній спосіб мислення, надмірне вживання алькоголю, неґативне а то й вороже ставлення до жіночих проблем, стає дійсно поважною прешкодою для жінки стати рівноправним компонентом української спільноти. Ще не багато українських жінок є членами жіночих організацій в Україні. Їхня кількість ще не значна. Але вони, як і інші жінки ставали членками міжнародних світових організацій, які можуть дати їм чимало користей, або відкривають для них вікно у новий більш справедливий світ, бо українська жінка і її сім'я варті того.

У 1995 році відбуватиметься у Бенгінгу (Китай) Міжнародний Конгрес всесвітнього жіноцтва. Будучи в українській амбасаді, Ірина Куровицька говорила про можливість взяти участь і українським жінкам у цій важній конференції. „А що робитимуть тоді наші чоловіки?" — відповіли її здивовані і не без гумору урядовці-репрезентанти далекої, але, нашої України і голову українських родин. Цікаву доповідь Ірини Куровицької присутні вислухали з великою увагою і довго ще після неї міркували над цими вагомими проблемами. Голова 90-го Відділу СУА Марія Раковська щиро подякувала шановній гості за її труд, приїзд, гарну появу і готовість поділитися з нами її не абияким досвідом і знанням.

Олександра Станиченко

Церковні святкування в Рудні й у Львові

Владика Юліян Вороновський вінчає митрою новоіменованого отця Митрата Івана Терлецького.
(світлив Ю. Навроцький)

У „Свободі" з 28-го вересня появилося звідомлення д-ра В. Ленцика під заголовком „Заслужене відзначення". Також у „Сівачі", Стемфорд, ще 26-го червня подано про номінацію о. Івана Терлецького, але ніде я не зустріла згадки про те, що відбулося в Україні.

Дозволю собі поділитися з нашими враженнями в Рудні, у понеділок 20-го червня, на другий день Зелених Свят, який в Україні ще й далі є святом. Там тепер міститься Духовна Семінарія на терені колишнього табору піонерів, це є комплекс забудувань, які ще потребують багато праці, щоб їх привести до порядку.

Тут власне і відбулося урочисте свято, а ми, єдині з Америки, мали щастя бути його учасниками.

В головному будинку Семінарії є каплиця, де саме посвячено іконостас. Після закінчення відправи ішла процесія, на чолі якої ми побачили о. Івана Терлецького. Він, побачивши нас, не без здивування, запитав: „А що Ви тут робите?"

Процесія хоругвами при великій участі духовенства ішла в напрямі лісу, посередині якого є велика площа, де стоїть каплиця для польових Богослужень. Тут зібралося кілька сотень вірних, які, стоячи понад три години, вислухали торжественної св. Літургії, відслуженої Владикою Юліяном Вороновським в асисті численних священиків і дияконів.

При кінці Служби Божої Владика Юліян доконав акту вложення митри на голову о. І.Терлецького, якого іменував Патріярх Мирослав Іван Любачівський Митрофорним Архипротопресвітером з правом носити митру. Це був незвичайно поважний момент, а спів дуже доброго хору питомців надавав усьому особливого настрою.

Владика Юліян виголосив зворушливу проповідь, в якій пройшов життєвий шлях отця митрата Івана, його співпрацю з ним в Семінарії та його заслуги для духовного життя в Україні.

У своїй проповіді отець митрат Іван Терлецький дякував за вирізнення, за щире відношення до нього і за те, що Бог дав йому змогу працювати з молодими людьми, які хочуть присвятити своє життя Греко-Католицькій Церкві в Україні. На Богослуженні був теж присутній Владика Любомир Гузар, Архимандрит чину Студитів, якого ми щиро привітали. Після Служби Божої нас запрошено, разом з громадою, на полуденок, де ми мали змогу порозмовляти з місцевими людьми.

На закінчення цього святкового дня запрошено нас на підвечірок в колі священиків з їхніми дружинами і членами Громадського комітету. Тут справді відбулося прощання о. митрофорного архипротопресвітера Івана Терлецького, який виїздив до Америки, залишаючи сумних, але вдячних питомців, з якими провів три роки у Рудні.

Для нас були це незабутні хвилини.

В неділю, 26-го червня, підходячи до собору св. Юра у Львові, побачили ми на бальконі Митрополичої палати Патріярха Мирослава Івана Любачівського в окруженні духовенства. Ми довідалися, що Патріярх якраз висвячуватиме вісьмох священиків і двох дияконів. За хвилину ціла процесія вислалася до Собору, де під час Архиєрейської Літургії Патріярх провів висвячення. Це було велике торжество для висвячених і піднесення духу вірних, які побачили, як зростає кількість нових духовників, служителів нашій Церкві.

Христя Навроцька

Висліди тенісового турніру на „Тризубівці" в Горшам, Па.

Фіналісти (зліва): Я. Тимків, Ю. Вальчук, Ю. Грабець і Ю. Савчак.

Цьогорічний осінній тенісовий турнір відбувся на „Тризубівці" в днях 24 — 25-го вересня. Останніми роками погода змусила організаторів перенести змагання до критих заль. Цього року погода на теніс була чудова, трохи хмарно, тепло з легким вітром, хоч заповідали можливість дощу і в суботу, і в неділю.

Турнір, який спонзорував УСО „Тризуб", розіграно в групі чоловіків, які змагалися в головній групі і в групі з одною програною. Вирізнявся він тим, що майже від самого початку до останніх змагань було багато завзятих двобоїв, які вирішувалися трисетовими змаганнями і „тайбрейками".

Вже в другій рунді Юрій Вальчук (КЛК) виборов від минулорічного чемпіона Юрія Савчака („Тризуб") сета, хоч вкінці програв вислідом 6-1. 4-6, 6-1. Найдовший матч турніру відбувся в півфіналі головної групи, коли Юрій Грабець (КЛК, Бостон) по майже тригодинних змаганнях переміг Ігоря Бугая („Тризуб") 6-7 (5-7), 6-4, 6-4. Ю. Вальчук в групі з одною програною розіграв три тяжкі матчі. В першій рунді він переміг нашого суперсеньйора Олександра Михалюка вислідом 7-6 (7-4), 7-6, (7-4). В другій рунді виграв трисетівку проти Ігоря Бугая 6-4, 4-6, 6-0, а у фіналі в групі з одною програною переміг Ярка Тимківа („Тризуб") 6-3, 3-6, 6-3. Він заслужив собі на признання і від змагунів, і від глядачів, здобуваючи третє місце в турнірі.

У другому півфіналі головної групи Юрій Савчак переміг Олеся Олинця („Тризуб") 6-1, 6-2. Таким самим вислідом у фіналі він виграв з Ю. Грабцем, здобуваючи чемпіонат турніру.

Турнір закінчився роздачами нагород в неділю по полудні. Нагороди УСО „Тризуб" отримали Ю. Савчак, Ю.Грабець, Ю. Вальчук і Я. Тимків. Провідниками і організаторами турніру були Ю. Грабець і Ю. Савчак з тенісової ланки УСЦАК.

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

в суботу, 22-го жовтня 1994 р., о год. 1-ій по пол. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
буде відправлена

ПАНАХИДА

за душі спочилих:

бл. п. ГАЛИНИ ОВСІЄНКО
бл. п. ВАСИЛЯ ОВСІЄНКО
бл. п. ЛЮБОМИРА ОВСІЄНКО

Колишніх приятелів покійних проситься про участь та молитви.

Ю. і О. СОСЕНКИ

У невимовному смутку повідомляємо родину, приятелів та знайомих, що в неділю 9-го жовтня 1994 р. відійшла від нас у Вічність найдорожча МАМУСЯ, БАБУСЯ і СВАХА

бл. п.

АНТОНІНА ЗВАДЮК з БЕРЕЖНИЦЬКИХ-МИШКА

нар. 22-го квітня 1900 року у Сокалі Західня Україна.

ПАНАХИДА — вівторок 11-го жовтня 1994 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — відбудеться у середу 12-го жовтня в церкві св. Юра о год. 9:30 ранку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

син — ОЛЕГ з дружиною ВІРОЮ
внуки — НАДЯ з мужем ЛЕВКОМ ПИЛИПЕЦЬ
— СЯСЯ і
— ЮРЧИК
сваха — ІВАННА МЕЛЬНИК з донькою ЛЮБОЮ
родини — д-р ІВАН КІНДРАТ з дружиною РЕГІНОЮ і донькою ЛЕСЕЮ
— ДАРІЯ КІНДРАТ ПРАТ з мужем МАЙКОМ і дітьми ЛЕСЕЮ і МИХАСИКОМ
і родина в Польщі.

П'ять округ...

(Закінчення зі стор. 1)

Ютики Зіну Кондратюк з Бостону, Володимира Василенка з Ню Гейвен та Леона Гардінга з Вунсакет. Однохвилинною мовчанкою вшановано всіх членів, які відійшли у вічність продовж 1994 року. Опісля о. диякон Мирон Ткач відмовив молитву.

Головний предсідник повідомила присутніх, що організаційні наради мають інформаційний характер і що їх завданням є заохотити всіх союзовців до дальшої організаційної праці та для виконання річної організаційної квоти. Опісля вона попросила кожного голову Округи скласти звіт з досі виконаної організаційної праці у їхній Окрузі.

Ці звіти виявили, що Округа Ню Гейвену із 49 новими членами виконала на 89 відсотків квоти за 1994 рік та на кінець серпня ц. р. була першуном поміж усіми Округами в УНСоюзі. Найкращими організаторами цієї Округи є секретарі Осип Гладун, Відділ 277-ий, та Тарас Сливінський, Відділ 59-ий, які придбали по 14 і 12 членів до своїх Відділів. Тома Фінів, Відділ 350-ий приєднав п'ять членів, Василь Ґіна, Відділ 370-ий, чотири члени. Інші секретарі дали по три і два члени.

Округа Трой-Олбані виконала свою організаційну квоту на 55%, приєднавши 30 нових членів. Нововибрана радна УНСоюзу і секретар 88-го Відділу Стефанія Гаврилюк і секретар Відділу 13-го Павло Шевчук придбали по 11 нових членів. Три інші секретарі дали від чотири до одного члена.

Округу Бостону очолила членка. Округу Бостону очолила нова голова.

Присутні оплесками привітали Зіну Кондратюк, яка подала, що відділи Округи виконали квоту тільки на 23% і придбали від трьох до одного члена.

Округа Сиракюзи-Ютика збагатилася на 18 нових членів і тим способом осягнула 30% наміченої квоти. Першуном цієї Округи є секретар Відділу 283-го Ґ. Гавришків, який придбав п'ять нових членів. Інші відділи по два члени.

Округа Вунсакет, Р. Ай. дала цього року одного члена і ще мусить багато попрацювати до кінця року.

У. Дячук подякувала всім, хто доклав зусиль, щоб збагатити членство УНСоюзу та заразом звернула увагу, що залишається чимраз менше часу, щоб виконати річну квоту. Тому треба негайно посилити організаційну працю та доповнити квоту новими аплікаціями.

У звіті про організаційні осяги цілої організації У. Дячук подала, що до кінця серпня ц. р. здобуто 896 нових членів, забезпечених на суму 8 міл. 865,000 дол. Пересічна сума виносила майже 10,000 дол.

Професійні продавці забезпечення придбали 94 нових членів та забезпечили їх на суму 3,347,000 дол., що дає в пересічному 35,600 дол. забезпечення на кожну грамоту.

Дальше У. Дячук підкреслила потребу постійного вишколу союзових секретарів з метою, щоб вони здали вимагані іспити і отримали дозвіл на необмежений продаж забезпечення. Вона присвятила багато уваги проблемі, що батьки чи діди забезпечують дітей, але нічого їм не оповідають про УНСоюз, ані не інформують, що вони є членами цієї організації. Коли грамоти дозрівають, чи є вповні виплачені, діти, не маючи жодного відношення до УНСоюзу, продають грамоти та забирають гроші, тому просимо робити всі можливі заходи, щоб такий стан змінити. УНСоюз мусить мати доступ до своїх членів молодшого покоління, щоб мати можність їх заохотити брати нові грамоти та активну участь у житті організації.

Присвячено увагу підвищці за союзову пресу та можливій підвищці за поштову пересилку. У. Дячук просила присутніх, щоб постаралися придбати нових передплатників. Якщо б кожний член-читач придбав одного нового передплатника, тираж газет може подвоїтися.

У дискусії де шукати за новими членами поміж новоприбулими з України голос забрали кілька присутніх учасників нарад. Всі вони ствердили, що ці нові іміґранти ще не мають відчуття і зрозуміння потреби і вартости життєвого забезпечення. Але їм треба допомагати у нових обставинах, у чужій їм країні, а з часом вони вступлять в члени.

Предсідник УНСоюзу відчитала листа директора Бюра УНСоюзу у Вашінґтоні, що є вістки в американській пресі про це, що Білий Дім задумує поділити знову Европу на дві сфери впливу: країн, під впливом західних держав та колишніх республік СССР, яких хоче віддати знову під вплив Росії. Щоб тому запобігти він запропонував висилати листи через телефонічні лінії до сенаторів і конгресменів. Всім роздано копії листів Бюра УНСоюзу у Вашінґтоні. Присутні також підписали лист з протестом такого поділу, що можна назвати „Ялтою-II".

Проф. І. Телюк поінформував про пляни відбуття у Ню Гейвені, Конн., Світової Олімпіяди Інвалідів, в якій братимуть участь також інваліди з України, і ними плянують опікуватися союзові відділи.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — Берген Кікерс С. К. 3:2

Цими змаганнями за чемпіонат другої дивізії Космополітальної ліґи, що відбулися в місті Леонія, Н. Дж., у неділю, 18-го вересня ц.р., перша футбольна дружина УСК розпочала цьогорічний сезон. Суперником нашої дружини був німецький клюб „Кікерс", який, зайнявши останнє місце в І-ій дивізії минулого сезону, випав до другої. Саме в цій дивізії першенські розгривки розпочало 16 клюбів, що виступатимуть у двох групах по вісім. Вже в другій хвилині УСК провадив 1: 0; ґоль здобув Гупало з подачі Незлі. В 10-ій хвилині господарі вирівняли 1:1, але ще перед перервою Заращак з чергової гарної акції нашого нападу здобув ведення 2:1.

Після відпочинку німецькі футболісти накинули швидше темпо, одначе технічно краща наша дружина втримала ініціятиву, завдяки якій в 70-ій хвилині Монтез успішно завершив чергову контратаку, здобувши, як пізніше виявилося, переможного ґоля зустрічі 3:1. У 80-ій хвилині господарі остаточно встановили вислід змагань 2:3. Склад УСК: Ґідо, В. Коваленко, Сабальякас, Плісак, Ґреб, С. Коваленко, Монтез, Бані, Заращак, Гупало, Джуньйор, Кент, Назлі. Провідник і тренер — Стефан Коваленко. Резерва УСК — минулорічний чемпіон дивізії, закінчила свою зустріч ремісовим вислідом 2:2.

С.К.

УСВТ „Ч. Січ" (жінки) — Лонґ Бренч Конквістас 10:3

Вдало деб'ютувала жіноча дружина „Ч.Січі" у вищій жіночій дивізії Ґарден Стейт Ліґи. В своїх перших змаганнях на виїзд над Атлантійським побережжям, в неділю 18-го вересня ц.р., футболістки „Ч.Січі" розгромили своїх суперниць двоциферним вислідом 10:3. Найкращою снайперкою дружини в цій зустрічі виявилася М. Падій, яка здобула „гет трик" (3 ґолі), по два ґолі стрілили Л. Дафній і Т. Фостер. У згаданій дивізії виступає сім найкращих жіночих дружин у стейті Ню Джерзі. Календар ліґових змагань жіночої дружини „Ч.Січі" є такий: 25 вересня ц.р. була зустріч „Ч. Січ" — Томс Рівер Томкетс: 2-го жовтня на виїзді була зустріч „Флеймс" — „Ч. Січ"; 9-го вересня вдома була зустріч „Ч.Січ" — Моріс Кавнті Страйкерс: 16-го жовтня змагатиметься вдома „Ч.Січ" — Лонґ Бренч Азтекс; 30-го жовтня змагатиметься вдома „Ч. Січ" — Керні В.С.К.: 13-го листопада ц.р. вдома „Ч.Січ"" — Лонґ Бренч Конквістас; 20-го листопада на виїзді „Томс Рівер Томкетс" — „Ч.Січ". Усі домашні гри жіноча дружина відбувала і відбуватиме на площі Елизабет Рівер Парку в м. Гілсайд при вулицях Конен Стріт і Галівуд авеню, кожний раз о год. 10-ій ранку.

УСВТ „Ч. Січ" — Рендолф Мітіорс С.К. 0:4

У неділю, 18-го вересня ц.р., розпочала свій футбольний сезон І-ша дружина „Чорноморської Січі". Як і в минулих кількох роках, поїздка наших футболістів до міста Рендолф закінчилася невдало. Були це міжгрупові змагання півпрофесійної дивізії Ґарден Стейт Ліґи, в яких місцеві шкотські футболісти перемогли гостей високим вислідом 4:0. Згідно з коментарем тренера, цим разом наша дружина була майже рівнорядною з господарями в грі, проте, якщо йдеться про окремих оборонців, вони не виконали вповні своїх завдань. Крім цього в складі ще не виступили усі кращі футболісти".

Вісті з Клівленду

У понеділок, 5-го вересня ц. р., о год. 11:30 ранку 29-ти членна група веслувальників України в дорозі до Індіянополісу на змагання чемпіонату світу, зупинилася на Клівлендському летовищі, де їх привітала делеґація місцевого Олімпійського комітету від українців стейту Огайо. Після офіційного привітання делеґація передала гостям скромний грошовий подарунок і емблему УАСТ „Львів" Клівленд. Гості у свою чергу зреванжувалися делеґації прегарним порцеляновим чайником-самоваром. Бажаючи українським веслувальникам щастя і успіхів у їхньому поході до найвищих осягів та почестей, ця 35-хвилинна зустріч залишила в усіх присутніх незабутнє враження.

Український Олімпійський Комітет стейтуОгайо

Важкі часи переживає український гокей

Йдеться про найсильнішу гокейову дружину України, якою є київський „Сокіл". Як і в минулому році, „Сокіл" виступає в так званій "Міжнаціональній Гокейовій Лізі", в якій домінують російські клюби. Подібно до футболу, російські гокейові чиновники старанно витягають з України найкращі таланти, чим створюють додаткові труднощі українському гокеєві в його відродженні. Нещастя для цієї ділянки спорту (та чи тільки в гокеї?!) є факт, що в спортових кадрах України бракує патріотизму, і радше закорінилося досить глибоко русофільство, через що значне число українських спортовців не тільки поповнює російські клюби, але і швидко стають наші спортовці „росіянами", ради лакомства нещасного, мовляв, в Україні, неможливо жити". Ось послухаймо, що розповідає про цю справу відомий спортовий журналіст з Києва Леонід Каневський:

„Київські гравці залюбки відгукуються на будь-яку пропозицію про зміну прописки, ладні бігти з рідного міста, як чорт від ладану. І навіть не за океан чи на Захід, де платять вільноконвертованою (валютою), а на Схід — у Росію. В більшості її клюбів премії за перемоги в чотири рази перевищують ті, які вони одержують у Києві, та ще й заробітна плата солідніша. Як у таких умовах утримати втікачів? Розмови про патріотизм з арсеналу комсомольських ватажків уже не проходять, (не переконують), ніхто не хоче бути вільним, але голодним. От і мусить 'Сокіл' миритися з відсутністю в своєму складі досвідчених гравців, поруч з якими й перспективна молодь навчалася б розуму. Тим часом втікають з Києва й зовсім юні. Взимку головний тренер 'Сокола' Олександер Сеуканд сказав мені, щоб я обов'язково подивився, як грає в ШВОМ (юнацька дружина) 17-річний Валерій Свобода, який, на думку фахівця, в майбутньому стане яскравою зіркою гокейового небосхлилу. Коли ж у минулому тижні я запитав Сеуканда, чи залучатиме він здібного юнака до матчів своєї команди, то у відповідь почув: 'Шукайте вітра в полі. Він уже за океаном!?' І такі втечі є найприкрішими, — продовжує Каневський. — Робляться вони з дозволу батьків, які, мріючи, що їхній синок стане другим Ґрецьким або Леміє, насправді завдають шкоди дитині. У Канаді чи Америці ніхто не дбатиме про зростання майстерности юнака так, як у Києві. Якби той же Свобода не квапився стати „свободним" від обов'язків у школі, яка вчила його кілька років грати гокей, а затримався сезонів на п'ять удома, де його талант змужнів би, то тоді він уже диктував би свої умови агентам Національної Ліґи в ЗСА та Канаді. А так, покищо всі київські юнаки, котрі чкурнули за океан, живуть там на пташиних правах. І не чутно щось, аби бодай один з них у майбутньому став спадкоємцем слави, приміром, Гов (Howe). Тема, якої я торкнувся, є сьогодні в українському спорті найболючішою, і розмірковувати над нею можна ще багато...".— Так, Каневський ясно і недвозначно представив нам сучасний непринадний стан київського „Сокола" і при цьому — взагалі спорту в Україні. Подібні події особливо стаються в українському футболі. Масові втечі в Росію і в останньому часі навіть за океан, — відчутно послаблюють ці ділянки спорту в Україні і на майбутнє. Прикро, що особливо у футболі до цих утеч почали заохочувати українці з діяспори. Приїжджають, наприклад, зі Львова чи Києва юні футбольні таланти до деяких міст в ЗСА на короткий час. Раптом знаходять місцевих „калькуляторів", які, замість урозуміти хлопців, щоб поверталися в Україну та там продовжували науку і спортову умілість, про що так ясно сказав Каневський, радше цих хлопців заохочують залишатися за кордоном і остаточно вони пропадають для українців у чужому середовищі. Такий сумний вислід стався, наприклад, у Філядельфії, де група песпективних юних футболістів зі Львова, замість повернутися на продовження науки і далі під наглядом фахівців проґресувати у футболі, нидіють у місцевому грецькому футбольному клюбі, в якому не мають жодної майбутности. Подібні випадки мають місце і в інших містах. Очевидно, цими непродуманими вчинками деякі наші люди не приносять користей нікому, а навпаки — додатково ослаблюють справжнє відродження спорту в Україні.

О. Твардовський.

ЧОТИРИ РОКИ після того, як генерал Авґусто Піночет перебрав владу у Чіле, він далі уважається диктатором, який, щоб мати силу, наказав вбити сотки громадян. Але однак багато мешканців Чіле уважають, що він здобув для своєї країни економічну поправу та великі інвестиції чужих держав. Тому коли у вересні відзначали річницю його панування, тисячі мешканців демононстрували у користь Піночета та його хунти.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЖОВТНЯ 1994 р.

Пассейк, Н.Дж. — Місячні збори 42-го Відділу ім. Т. Шевченка відбудуться о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Просимо взяти чисельну участь. На бенкет з нагоди 100-ліття УНСоюзу, який відбудеться 16-го жовтня в Джерзі Ситі, зголоситися до І. Хомка. Тел. 472-0989. Приєднуйте нових членів до УНСоюзу. В.Марущак — рекр. секретар.